

AZRA ÇITİPİTİ

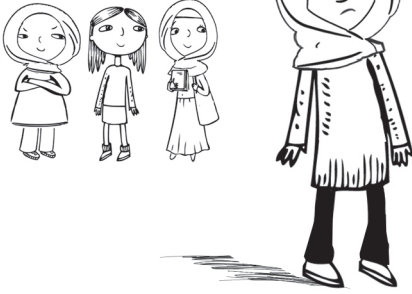
Çok mu Komik?

Maalesef
Evet!

BÜŞRA NEBATİ

CARPE
DIEM

Geng kızlık
çok meşakkatli
bir kurum!!

Nerede Kalmıştık? Ne Hallere Düşmüştük?

Evet, hatırladım...

Amazon misali hayatıma devam ediyordum...

Genç kırlık çok meşakkatli bir kurum...

İnanır mısın, dün gün boyu tam yedi yüz seksen beş adet Türk kahvesi pişirdim. Annemin altın günü vardı.

Salonda yüz, oturma odasında yetmiş beş, mutfakta otuz iki, yatak odalarında şöyle kaba bir hesapla on sekizer kişi, tuvalet ve banyoda nereden baksan yirmi beş kişi, dört yüz altmış üç oturan, bin sekiz yüz kırk beş ayakta misafir kapasitesiyle kelle başına yirmi dokuz fincan kahve düşse...

Allahım yarabbim! Bak, yine hesabım şaştı. Ay hiç baştan hesaplayamam!

Sonra da efendim Azra karnen neden böyle?

Evet, acaba neden beyle?!!

Benim parmaklarım yamulmuş cezvenin içinde kaşık döndürmekten... Okula gidiyorum insanlar ters ayaklı görmüş gibi sağa sola kaçışıyor...

Efendim genç kız değil misin, kahveyi başka kim yapacak?

Fizik tedaviye ihtiyacım var! Gerçi ruh tedavisine de ihtiyacım olabilir. O daha çok işimi görür gibi geldi şu an.

Boşuna demiyorum, astronot olacaktık biz. Böyle hafif hafif bir dolanırdık Rabbimin karanlık semalarında. Uzay havası almayı geçtim, dinlenme amaçlı diyorum.

Birisi de gelip başlığımın camını tıkrıdatsa, yok kahve yap, çay demle gibi manasız isteklerle, camın arkasından “Duymuyorum, ses geçirmiyor bu başlık” deyip süzülme suretiyle sıvıştırdım oralardan. Uzayda da kahveyi ben yapacak değilim herhalde!

Kısacası demem o ki hayatımdan yepyeni trajikomik kesitler okumaya hazır ol!

Bir Azra kişisi türlü uğursuzluklarla mücadele ederek yaşamını sürdürmektedir.

“Tövbe de.”

“Bisssmillahirrahmanirrahim!”

“Besmele çek demedim, gerçi yeni bir hikâye anlatmaya başlıyorsun, onu da yapabilirsin. Ama önce tövbe de Azracım.”

“Tövbe estağfirullah! Elif birkaç satır yukarıda ters ayaklılardan bahsetmişken böyle ani çıkışlar yapmasan mı diyorum?”

“Yanyana oturduğumuz için bütün gün durmayan çeneni ben dinliyor olabilir miyim? Felaket tellalı Cemile’den kurtulayım diye yer değiştirdim, sen de bir susmuyorsun ki kafan soğusun.”

“Yalnız bir saniye, burada bana bir haksızlık yapılıyor. Bir kitap önce en büyük hamaratlığımın kafa ütülerim olduğundan bahsetmiştim ben elhamdülillah. Ya ben niye böyle konuşmaya başladım?”

“Evet, doğru söylüyorsun, bu bilgi daha önce verilmişti.”

“Ona göre yani, biz çok konuşmayız, özenle kafa ütüleriz evelallah. Allah Allah! Elif bunlar hep senin yüzünden oluyor bak.”

“Uğursuz diye bir şey yoktur Azracım.”

“Ne demek yoktur? Kara kedilerin varlığını inkâr mı ediyorsun sen?”

“Kara kediler sevimli, tontik, diğer kedilerden farkı olmayan, tüylü canlılardır.”

“Ne yani! Bunca zaman boşuna mı her kara kedi gördüğümde önce havaya bakıp, sonra üç kez saçımı çekip popomu kaşıdım?”

“Kendine uygun bir ruh tedavi merkezi bulabildin mi bari?”

“Peki, ya 13 sayısı?”

“Sayılardan bir sayıdır.”

“Merdiven altından geçmek?”

“Merdiven altından geçmektir.”

“Baykuş ötmesi?”

“Pek sevimlidir.”

“İki bayram arası düğün yapmak?”

“Nasip kısmettir.”

“Sübhanallah! Yani şey, uğursuz diye bir şey yok mudur?”

“Bizim dinimizde hiçbir şey uğursuz değildir. Azra, ağlıyor musun sen?”

“Medine’ye varamadım ben Elif, ona yanıyorum. Ya bir saniye biz buraya nereden geldik?”

İkimiz de bilmiyorduk...

Konu ne ara buraya geldi, ne zaman zil çaldı, Sümeyye hangi arada derede koridora fırladı da kavga eden erkeklerin arasına karışıp disiplin savunması dol-durmaya gitti, Cemile ne oldu da müdürün kapısının önünde ağıtlar yakmaya başladı, bilmiyoruz.

Elif’in her şeyi bu kadar bilmesine deli oluyorum. Hayır, ne var bu kadar çok okuyacak?

Bazen akşamları telefonla arayıp dedikodu yapayım diyorum, daha kırk beşinci saniyede “Çok ko-nuştuk benim artık fıkıh kitabımın başına dönmem gerek” diyor.

Bir taraftan iyi tabii, o da olmasa cehaletten ölecekmişim baksana.

Neyse, gideyim de birkaç kara kedi seveyim bari.

Sümeyye de ayrı bir olay...

Ben hayatımda bu kadar kavga delisi bir kız görmedim.

Hayır, derdin ne? Birilerini tokatlamak neden sana bu kadar zevk veriyor? Bu nasıl bir eğlence anlayışı böyle?

Cemile desen her an bir panik halinde...

Yahu kardeşim bir sakın ol, bu kız zaten hergün savunma dolduruyor.

Savunma doldurmadığı günler yıl içerisindeki devamsızlığıyla paralel. Buradan da bir sonuç çıkaramıyor musun?

Yok, anlayamıyorum ben bu telaşı. Bu kızların hiçbirini anlayamıyorum ben.

Eve döndüğümde Yusuf annemin telefonundan açtığı videolara kilitlemiş haldeydi.

Sırf o eksi doksan yaş zekâsına hitap eden videoları izlemek uğruna çocukcağz daha Türkçe'yi tam sökemeden akıllı telefon gurusuna dönüşüverdi.

İnanır mısın, annemin teknolojiye dair tüm sorularına uygulamalı şekilde cevap verebiliyor. O kadar ki annem onun sayesinde telefonun hiç bilmediğimiz özelliklerini bile maksimum seviyede kullanıyor.

Hatta geçen gün denk geldim, oturup yapay zekâyla insansı robotların gelişimi ve dünyaya yayılımı konusunda kahve içip örgü örerek sohbet ediyordu.

Biz de hâlâ Afra ile tuvaleti ilk kim kullanacak kavgası yapıyoruz.

Ben tabii ki!

Mantıklı bir gerekçem olmasa da ondan yaşıca küçük olduğum için pozitif ayrımcılığı hakettiğimi düşünüyorum.

Bunu bu evde düşünen tek kişi benim bu arada...

Yine de düşüncem devamdır, gittiği yere kadar güdeceğim, gerekirse bu uğurda canımı dahi ortaya koyacağım.

Zaten Afra da deli ediyor beni. Sürekli bir ukala haller, ben senden büyüğüm tatavaları, her an bir açığımı kollama, bulduğunda define bulmuş köylü sevinci filan...

Yok, ben bu kızı da hiç anlamıyorum.

Babam desen anca bana yeni yasaklar geliştirsin, açlık sınırının bir tık ötesine geçemeyeceğim şekilde harçlık planlaması yapsın, izin almak söz konusu olduğunda daha cümlemi bitirmeden hayır desin...

Bir de annem var tabii.

Daha geçen gün çığlık atmasam beni de yanlışlıkla bulaşık makinesine koyacaktı diğer tabak çanaklarla birlikte.

Nasıl bir can havliydi ya Rabbelâlemin!

Neymiş biblo gibi duruyormuşum evin içinde. E duracağım tabii ne yapayım başka?

Tazmanya canavarı gibi döne döne dolaşıp çamaşırda bulaşıktı halletsem mutlu olacak annem.

Gerçi yine mutlu olmaz illa ki yeni bir ev işi kapısı gelirdi aklına.

Oof! Herhalde anlayamayacağım bu insanları hiçbir zaman!

“Biz ne yapalım peki Azra?”

“Cemile bu ne hal, ne oldu sana?”

“Sümeyye’yi kavgadan çıkarmaya çalışırken biraz dağıttım sanırım. Hastaneye uğradık serum aldım, şimdi daha iyiyim. Gerçi damar yolum aranırken biraz fazla yaygara yapmış olabilirim. Bu yüzden hastaneye polis geldi. Sümeyye’nin karıştığı kavgadaki çocuklar da Sümeyye’den şikâyetçi olmuş. ‘Biz kavga etmiyor şakalaşıyorduk, bu kız bir anda ortaya çıkıp hepimizi bir güzel benzetti’ demişler. İnanmazsın Burak Özçivit’e benzeyen çocuk Sümeyye’den sonra Akrep Nalan’a dönüşmüş. Ödem de yapmış tabii biraz vücudu. Neyse işte meğer hastaneye gelen polislerle çocukların Sümeyye’yi şikâyet ettiği polisler aynı kişiler miymiş? Çıktık oradan karakola gittik, Sümeyye dört saat nezarete kaldı. Elif de geldi yanıma, Sümeyye’nin bir an önce bu musibetten kurtulması için bol bol Kur’an okudu. Ben de o sırada gözlerim yaşlı elim böğrümde uzun uzun dualar ettim ve işte nihayet kurtulduk. Ne diyordum ben yahu?”

“Hiç bilmiyorum.”

“Heh hatırladım! Ya biz ne yapalım peki Azra? Bir türlü susmazsın, her şeye bir kulp bulursun, konuşarak mazallah adamın beynini çatlatırsın. Biz seni anlıyor muyuz acaba?”

“Ay tamam be.”

“Tamam filan yok. Cevap ver bakalım biz mecbur muyuz seni dinlemeye?”

“Sümeyye sen de mi? Tamam dedik işte, ne var konuşuyorsam?”

“Doğru söylüyorlar Azra, biz seni olduğun gibi sevdik. Hem de durmadan konuşmana rağmen. Sen de etrafındaki herkesi oldukları gibi kabul edemez misin?”

“Elif tamam diyorum ben de. Allah Allah sübhannallah! Ayrıca konuşuyorum işte ne var. Aman be, siz de ne yapıyorsanız yapın, daha da bir şey demem.”

Akabinde ‘Daha da Davos’a gelmem’ edasıyla çıktım gittim oradan.

Konuşuyormuşum! Konuşacağım tabii!

Allah boşuna mı vermiş bana bu ağzı? Sonra ağzım ahirette benden hesap sormaz mı “Beni bıçak açmadı” diye?

“Allah iki de kulak vermiş daha çok dinle diye.”

Elif’in kamu spotu niteliğindeki bu son sözü Cemile ve Sümeyye’nin “Oooooooooo!!!” nidalarına karışıp suratımın bayık gözlü ifadesiz bir keçinin suratına dönüşmesine neden oldu.

Boynumu milim kıpırdatmadan, gıdımı öne çıkarıp,
göz kapaklarımı kısmak suretiyle, ağzımı dümdüz tutup
bir müddet baktım öyle.

Anladık tamam, herkes bazen katlanılmazdır...

Tüm mutaassıp külkedilerinin
bildiği üzere, bizim dünyamızda
Sindirellalık gece yarısına kadar değil,
akşam ezanına kadardır.

Deney Tüpüne Layık Gözyaşı

İstanbul halkının daha az “Sıcak değil de nem çok nem” demeye başladığı günlerdi...

Bunaltıcı nem biraz da olsa kırılmıştı ve bu da okulların açılacak olmasıyla eş anlamlıydı.

Tabii bu da günlerin kısılacağı anlamına geliyordu ki tüm mutaasıp külkedilerinin bildiği üzere bizim dünyamızda Sindirellalık akşam ezanına kadardı.

Bir genç kız akşam ezanından sonra dışarıda olmazdı!

Akşam ezanının bir tür kızları eve sokma alarmı olduğunu düşündüm ve buna içerledim. Bu haksızlıktı!

Camiye gittim.

“İmam Efendi Bey, ne olur akşam ezanını hiç değilse bugünlük bir saat ileri alsanız?”

“Ne diyorsun kızım sen? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?”

“Yav ne var bir saat ileri alsanız neden benim hiçbir istediğim olmuyor ya!”

Cemaat toplandı. Kimisi “Önemli olan vaktin girmiş olmasıdır, ezan okunmasa da vakit girmiştir” derken, kimisi “Yapmayın ey cemaat, bu kız kimdir, neden bu kız için ezanı erteliyoruz, siz aklınızı mı kaçırdınız?” diye soruyordu.

Hemen atıldım.

“Azra Çıtıptı’yım ben! Kankeytolarımla bugün sine-maya gidelim dedik. E bunun yemeği var, yol üstünde o mağazaya bu mağazaya uğraması var, e bir de bunun gidiş dönüş yolda geçen zamanı var. Mümkün değil ezandan önce evde olamam. Hadi be abiler geçin bana bir kıyak.”

Cemaatten farklı sesler yükselse de imam efendi bey nuh diyor peygamber demiyordu. Sonra elinde çiğ yumurta dolu kasesiyle müezzin bey geldi.

“Güzelce gez dolaş, mağazalarla vakit kaybetmeden evine dön evladım” dedi.

Sesi etkileyiciydi ama ikna olmamıştım. Deliler gibi üstümü başımı yırttım, haykırdım, höykürdüm, çırpındım... “Bi’ kıyak be!” diye bağıra çağıra caminin sütunlarına tutundum. Cemaat beni yaka paça attı mı dışarı...

“Azra sen deli misin Allah aşkına? Bunu gerçekten yaptın mı, oldu mu bunlar!”

“Ne biliyim Elif ya, kendimi kaybetmişim. Aslında yine saatinde kıldırса namazı, ama ezanı bir saat sonra okusa? Hı? Olma mı?”

“Olmaz canım. Düş caminin, imamın, cemaatin yakasından. Bela gibi tövbe tövbe...”

“O zaman demedi demeyin, koşun!”

“Ne oluyor be?”

“Akşam ezanına kadar vaktimiz var! Hızlıca sinema yemek yapıp karargâha dönüyoruz! Ay eve yani.”

Okullar açılmadan önceki son haftasonumuzda bizim kızlarla sinemaya gidelim, şu stres dolu hayatımıza bir çeki düzen verelim dedik. Gerçi benim bu durumlara çeki düzen verme olasılığım Justin Bieber’la Selena Gomez’in yeniden bir araya gelme olasılığından daha düşük ama neyse.

Vizyona romantik bir film girmiş. Planımız filmi seyrettikten sonra hep beraber harika bir yemek yemek.

Bu sırada film hakkında yorumlarımızı yapar, acaba biz ne zaman evleneceğiz diye düşünürüz. Herkes tahmini tarihleri söyler.

Kocalarımızın dört erkek kardeş olması için dualar eder, çocuklarımızın sayısı ve isimleri hakkında net konuşmalar yaparız. Okuldaki yakışıklı çocukların listesini çıkarır, aralarından ukala olanları eledikten sonra kalanlar hakkında çok önemli tespitler yapıp, asla kimseye yüz vermeyeceğimiz konusunda birbirimize akıl verir ve en sonunda “Ya evde kalırsak!” telaşıyla bu anlaşmadan vazgeçeriz.

Evlerimize dağıldıktan sonra bütün günün kritiğini mesajlaşarak yeniden yaparız. Bence müthiş fikir!

Hep birlikte durakta toplanıp Taksim otobüsüne biniyoruz.

Cemile ve Sümeyye'yle otobüse binmek her zaman tehlikelidir. Cemile bir çılgık atabilir, Sümeyye çılgınlığının sebebini öğrenmeden Cemile'nin etrafındaki erkeklerin hepsine kafa atabilir.

Sonra da annesinin elini tutmuş üç yaşındaki minicik çocuğun olayın faili olduğunu öğrenebiliriz.

Arkasından otobüsteki öfkeli kalabalığın hırçın bakışları arasında otobüsten atılırız.

Sonra herkesin birbirini suçladığı ve Cemile'nin durmaksızın ağladığı bir yaya yolculuğuyla olaylar son bulur.

Neyse ki bu geçmişte kalan korkunç anılarımızdan biriydi.

Bugün de işlerin sarpa sarmaması için otobüse biner binmez ben ve Elif, Cemile'yi aramıza aldık.

“Sesini çıkarma! Konuşma! Sadece dışarıyı seyret!”

Sümeyye'nin tontış bir teyzeye yer vermemek için uyuma numarası yapan çocuğun kulağında poşet patlatması ve otobüste küçük çaplı bir kaosa sebebiyet vermesi dışında sorunsuz bir şekilde Taksim'e geldik.

Salonun ışıklarının kapanmasıyla Cemile'nin hıçkırıklarını duymamız bir oldu.

“Ühühü, çok romantik di mi? Ya kavuşamazlarsa? Ühühüü...”